

15 Juli 1919.

No. 14.

24e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Wee hun, die de wegen des Heeren zullen verdraaien, want zij zullen omkomen, tenzij zij zich bekeeren. Zie, ik spreek met vrijmoedigheid, volmacht van God ontvangen hebbende; en ik vrees niet wat de mensch kan doen; want volmaakte liefde verdrijft alle vrees.

Moroni.

In het midden des tijds.

Door Ouderling ORSON F. WHITNEY.

Het zou buiten mijn eigenlijke bedoelingen gaan te ondernemen, zelfs in 't kort, de gewijde geschiedenis te verhalen van den Christus. Zelfs indien de ruimte het toe zoude laten, welke pen zou gerechtigheid doen aan dat onderwerp? Genoeg zij het te zeggen dat Christus kwam in het midden des tijds, zooals de oude profeten en zieners het voorspeld hebben, en zichzelf overgegeven heeft tot den dood, opdat er geen dood meer zoude zijn. Hij verrees uit het graf en voer op ten hemel, verheerlijkt met de heerlijkheid die de Eeuwige Zoon had bij den Eeuwigen Vader, eer deze wereld was geformeerd. Hoe ongeldig is het denkbeeld, gekoesterd — of, indien niet actueel gekoesterd toch in 't bijzonder naar voren gebracht — door eenigen, dat des Zaligmakers kruisiging het einde van Zijn werk was, zoover als persoonlijke deelneming aanging; en na de zoogenaamde Christelijke bedeeing des tijds, was daar geen verdere behoefte aan communicatie tusschen God en den mensch. „O, meest gebrekkige en zwakke conclusie!” Welke verklaring ook gegeven worden mag aan des stervende Zaligmakers woorden (Joh. 19:30), het is duidelijk, door datgene wat volgde, dat zij nimmer bedoeld waren zulk eenen indruk na te laten. De dood op Calvariënberg was niets meer het einde, dan de geboorte te Bethlehem het begin van dien heiligen loopbaan. Beiden waren ze slechts incidenten van Zijn eeuwig bestaan. Alle evangelische tijdsbedeelingen zijn gedeelten van Zijn werk. Zelfs toen Christus' lichaam in het graf was, beschermd zijnde door een engelenwacht, ging Zijnen geest naar het Paradijs, predikte daar tot de geesten, opende de gevangenis der veroordeelden, en keerde terug, nam Zijnen tabernakel weder op zich en verscheen Zijnen ver-

baasden en ongeloovigen discipelen, hen opdracht gevende getuigenis te geven van Zijne opstanding tot de geheele wereld.

En na Zijne hemelvaart werd hun beloofd door engelenboodschappers „dat deze Jezus, die in den hemel opgenomen was, zou alzoo wederkeeren als zij hem hadden zien henenvaren.” (Hand. 1:10, 11). „Het is volbracht”. Wat was volbracht? Eer.voudig de pijnen en smarten welke de Zoon van God heeft willen ondergaan, om te verlossen een verloren schepping en het mogelijk te maken, voor het menschelijk geslacht, door geloof en gehoorzaamheid en goede werken, het eeuwige leven te ontvangen. Zijn misterieus, alles omvattend lijden, de opgestapelde zieleangst van het menschelijk geslacht, nam Hij in plaatsvervangende wijze op zich, om een algeheele verzoening te weeg te brengen. Zijn vrijwillig, zelf opgelegde offer en vernedering, dat was geëindigd, dat was volbracht; doch niet het werk Gods noch de voortdurende openbaring van Zijn woord en wil aan den mensch.” Gaat in de geheele wereld, en predikt het evangelie tot elk creatuur”, (Mark. 16: 15); „leerende hen alles te onderhouden wat ik u geboden heb; en ziet ik ben met ulieden tot de voleinding der wereld.” (Matt. 28: 20) Zoo was Christus' opdracht aan de Twaalven, na Zijne Opstanding en vóór Zijne hemelvaart. De Apostelen waren des Heeren Jezus Christus' bijzondere getuigen. Daarom moesten zij weten, niet enkel gelooven, dat Hij opgestaan was van den dood. En zij wisten het, want zij hadden Hem gezien en gehoord — waren zelfs toegestaan Hem aan te raken om overtuigd te zijn, boven allen twijfel verheven, dat Hij in werkelijkheid de opstanding en het leven was. Dat was hun bijzondere voorrecht verschuldigd aan het eigenaardige karakter hunner zending. Het was evenwel niet het voorrecht voor een iegelijk mensch. De wereld in 't algemeen was gevraagd om te gelooven hetgeen de Apostelen van Hem getuigden. Indien men verlangde zalig te worden, wat enkel door den Zaligmaker kon komen, moest men de boodschap, welke Hij Zijne dienstknechten geboden had bekend te maken, in geloof ontvangen.

Thomas, een der Twaalven, afwezig zijnde toen zijn broederen het eerste bezoek van den opgestanen Verlosser ontvingen, antwoordde op hun gezegde „wij hebben den Heere gezien”: „Indien ik in Zijne handen niet zie het teeken der nagelen en mijn vinger steek in het teeken der nagelen, en steek mijne hand in zijne zijde, ik zal geenzins gelooven.” Later verscheen de Heere, ook aan Thomas zeggende: „Brenge uwen vinger hier, in mijne zijde, en wees niet ongeloovig maar geloovig.” (Joh. 20: 24-26) „Mijn Heer en mijn God!” riep de twijfelaar, en was overtuigd. Thomas werd berispt voor zijn hardnekkige eisch om te zien en te voelen alvorens te gelooven. In hoeverre hij te blameeren was voor zijnen twijfel, zal ik niet ondèrnemen te bepalen; maar dit schijnt duidelijk: Hij had even

veel recht als de anderen der Twaalven op een persoonlijke verschijning des Heeren, en in aanraking met Hem te komen van wiens opstanding hem was gevraagd getuigenis te geven. De anderen hebben gezien en gehoord — misschien zelfs gevoelt, want Jezus heeft hun het voorrecht aangeboden (Luk. 24:36-40). Waarom zoude Thomas in die ondervinding niet deelen? Wat anders zoude hem qualificeeren als een bijzondere getuige? Het begeeren van teekenen is een gruwel in de oogen des Heeren; en het is zalig te gelooven zonder te zien (Joh. 20:29), aangezien door de oefening van geloof geestelijke ontwikkeling en kennis wordt verkregen, terwijl door verwaarloozing, het tegenwerken dier oefening, die ontwikkeling wordt verhinderd. „Kennis is macht,” en alle dingen zullen gekend worden ter gelegener tijd; evenwel ontijdige wetenschap, kennende op den verkeerden tijd — is gevaarlijk voor beide, vooruitgang en geluk. Het geval met de apostelen was een uitzondering, Zij bevonden zich in een vreemde omstandigheid. Het was voor hen beter te weten — neen, bepaald noodzakelijk, voor het bijzetten van de noodige kracht en macht tot hun grootsche getuigenis. Christus stierf voor de geheele wereld, en het Evangelie moest gaan tot „elk creatuur”. Daarom, na het geloof van Zijn Joodsche discipelen bevestigd te hebben, bezocht Hij de Nephieten, in Amerika, om dezelve oorzaak. Zij, in gelijkheid met Israël, waren door de profeten gewaarschuwd om zich op Zijn komst voor te bereiden, en de rechtvaardigen waren gereed om Hem te ontvangen. Zijne kerk onder hen georganiseerd hebbende, naar het voorbeeld der kerk te Jeruzalem, vertrok Hij naar andere afgescheiden takken (des huize Israëls) van den „olijfboom”, wier bestaan onbekend was bij de Nephieten in het land Bountiful, evenals het bestaan van laatstgenoemden aan de inwoners van Judea.

Daar heeft Hij tot Zijne volgelingen gezegd: „Ik heb nog andere schapen die van dezen stal niet zijn” (Joh. 10:16); doch zij dachten dat de heidenen daarmede bedoeld waren, niet bedenkende dat Zijn persoonlijke en onmiddellijke boodschap gericht was tot het huis van Israël, en dat de heidenen het zouden ontvangen en bekeerd worden door de prediking der Joodsch-Christelijke evangelisten. De andere schapen, die bedoeld werden, waren de Nephieten, tot wie de Zaligmaker de half verborgen uitdrukking bekend maakte (III Nephi 15:21-24); alsook verklarende nog „andere schapen” te hebben, niet van de Nephietische kudde zijnde; dat die Hem ook zouden zien en Zijne stem hooren. (16:1-3). Blijkbaar was deze zinspeling op de „verloren stammen”, en niet tot hun alleen. Zij verwees evenzoo naar de overblijfselen der Hebreëen, onbekend aan den mensch, maar gekend door God, door Jehovah, „houdende wacht over het Zijne”, in verborgen streken waar het oordeel hen had heengedreven. Gehoorzaam aan de heilige lastgeving, de apostelen begiftigd met

macht van omhoog, gingen voort, predikende „Christus en hem gekruisigd”, roepende tot een iegelijk te gelooven en te bekeeren en zich te laten doopen tot vergiffenis hunner zonden, dat ze de gave des Heiligen Geestes mochten ontvangen. Groote macht vergezelde hunne bediening en binnen een halven eeuw spreidde de „blijde boodschap”, door hen gebracht, zich uit over het geheele Romeinsche rijk, omvattende ongeveer de geheele bekende wereld.

Eén voor één werden de apostelen omgebracht. Jacobus werd gedood door het zwaard te Jeruzalem; en Petrus — als de overlevering betrouwbaar genoemd mag worden — werd gekruisigd te Rome, alwaar Paulus zijn martelaarschap ontving, onthoofd zijnde. Allen werden gedood om de getuigenis van Jezus Christus — allen behalve een, van wien Petrus den Heere verzocht te weten: „Wat zal deze mensch doen?” en de Heere antwoordde: „Indien Ik wil dat hij blijve wat gaat het U aan? . . . . Toen ging het woord rond onder de broederen, dat die discipel niet zoude sterven.” (Joh. 21 : 20-23). Hedendaagsche openbaring bevestigd de gevolgtrekking, toen gemaakt, dat Johannes de geliefde niet gestorven is, maar een belofte van den Heer ontving dat hij in het vleesch zoude verblijven, gesterkt tegen den dood, en een wonderlijk werk doende.

Hij moest „profeteeren tot elke natie, geslacht, taal en volk”, en volharden tot de komst des Heeren in Zijn Heerlijkheid (Leer en Verbonden 7). Volgens overlevering heeft men hem om het leven trachten te brengen, hetwelk evenwel niet gelukte; hij werd geworpen in een bad van kokende olie, en ontkwam wonderbaarlijk.

In het jaar 96 onzes Heeren was deze apostel op het eiland Patmos, in de Aegeische zee. Patmos was toen het Romeinsche Siberië. Naar die eenzame plaats verbande het keizerrijk hare misdadigers, hen dwingende in de mijnen te werken. Johannes was een banneling om der waarheid wille. God had evenwel Zijn dienstknecht niet vergeten, ofschoon hem de menschen verworpen en uitgeworpen hadden. De hemelen werden hem geopend en hem werden vele zaken getoond die daarna zouden gebeuren — waaronder het bedroevende schouwspel van een paganistisch Christendom, oorzaak vindende in den grooten „afval”, voorspeld door Paulus en andere heilige geïnspireerde mannen (II Thess. 2 : 3; I Tim. 4 : 1; II Tim 3:1-5; Openb. 14 : 18).

Maar Johannes zag den tijd tegemoet dat het pure primitieve geloof weder hersteld zoude worden (Openb. 14 : 6), als Israël vanuit de wereld zou geroepen worden (18 : 4); als het uur van Gods oordeel komen zou, en de dooden klein en groot voor den grooten witten troon zouden staan om rekenschap te geven van de werken verricht in het vleesch (20 : 11-12).

De ondervinding van de Christelijke kerk op het westelijk vasteland, was in vele opzichten gelijk aan de ondervindingen in Oostelijke

anden. Hier zoowel als daar, werden twaalf bijzondere getuigen gekozen aan het hoofd van de groote propaganda, tot zijn doel stellend de bekeering van het geslacht Lehi (III Nephi 19:4). Tot drie der Nephietische Twaalven heeft Christus dezelfde belofte geschonken als aan Johannes — dat zij in het vleesch zouden verblijven — niet onderworpen zijnde aan den dood — zielen tot Hem brengende. (Hoofdstuk 28.)

De Nephietische kerk had een wondervolle loopbaan, zelfs meer nog dan de Joodsche kerk. „Het volk werd geheel bekeerd tot den Heere, over de gansche oppervlakte des lands, beide Nephieten en Lamanieten” (IV Nephi 1:2, 3); en gedurende twee eeuwen hebbende een sociale toestand gelijk aan die welke Enoch's stad kenmerkte — een echte voorproef van het duizendjarig rijk — was het gelukkige lot van deze florissante tak van het huis Israëls.

Later — hoogmoed, klassenstrijd, afgunst, hebzucht, wellust en twistingen, en voor de Nephieten vernietiging; de gedegenereerde Lamanieten, verdonkerd naar geest en lichaam, overblijvende om de komende vloed van overzeesche immigratie te zien komen en daardoor geheel te worden overstroomd en overweldigd; „de overblijfselen van Jacob”, getuchtigd, vervolgd en verdreven door de kinderen van Japhet, „totdat de tijden der heidenen vervuld zullen zijn.”

Een kerk van den huidigen tijd.

Door Ouderling JAMES E. TALMAGE, van den raad der Twaalven.

„Wij gelooven in al hetgeen God geopenbaard heeft, al wat Hij nu openbaart, en wij gelooven, dat Hij nog vele groote en voorname dingen zal openbaren aangaande het Koninkrijk van God”. (Art. des Geloofs).

Wij leven in een tijdperk van ongewone bedrijvigheid, beiden, van gedachten en daden, een eeuw van nooit gekende vooruitgang op stoffelijk gebied, een tijd van onbepaalde verwachtingen.

De koorts van onderzoek brandt in het bloed en hersenen der menschen. De ontdekkingen en uitvindingen van een jaar tijds overtreffen die van eeuwen tezamen. Zoo groot en zoo belangrijk is de nieuwe ontwikkeling van den huidigen tijd, dat wij in voortdurende verwachting leven van nog andere en grooter dingen. Ongeloovigheid aan het mogelijke is uit den tijd. Iedere nieuwe ontdekking of toepassing op het oude is een andere vondst in de rijke mijnen van waarheid, en voortdurende openbaring is een kenmerk dezer eeuw.

Wat zou worden gedacht van den astronoom, die zou durven beweren, dat men reeds alles weet omtrent hoogte, diepte en ruimte, dat wij niet mogen en niet moeten verwachten of hopen op wachters, planeten of zonnen, voorheen onbekend?

Wat van den geoloog, die zou verkondigen, dat alles wat de aarde bevat, den geleerden reeds bekend was en dat geen nieuwe waarheden zich mettertijd zouden openbaren?

Wat van den chemist, die het laboratorium ontvlucht, omdat hij meent, dat nieuwe ontdekkingen onmogelijk zijn, en dat het maar het beste is bij de oude geleerdheid te blijven?

Zulke menschen, met zulke principen, zou men met recht verachten. En men doet goed op de enorme tegenspraak en de absolute onmogelijkheid er van te letten. Lang is het geleerd geworden dat niets nieuws, direct van den hemel, tot het menschedom komen kan en dat goddelijke openbaringen tot het verleden behooren! Zouden wij zulks durven onderwijzen? Zou men op die manier God niet lasteren, de besturende hand van God ontkennende in komende gebeurtenissen, en in ons hart den oppermachtigen Heerscher ontronen? Zal de beschaafde wereld oprecht geloof verwerpen, hetwelk bestaat in aanbidding van een levend, liefhebbend, intelligent en alvermogen God, en heidensche afgoderij aannemen, dat donkere, onmogelijke begrip van een Godheid, gebonden en belemmerd door menschelijke instellingen? —

Een Kerk, welke niet leeft, niet groeit, niet ontwikkelt, in 't kort een kerk, welke dood is, heeft geen aantrekkelijkheid voor mij. Ik wensch niet onderdanig te zijn aan een geloof, wat altijd met zijn tijd ten achter is, nu en voor altijd uitgewerkt en versteend in zijn onveranderlijke onvolledigheid. Ik kan geen leerstelling aannemen, welke geen levend water geeft voor den dorstigen geest, en geen brood des levens heeft voor de hongerende ziel.

Mijn Kerk moet met haar tijd medegaan, haar beginsel levengevend en vooruitstrevend zijn. Die Kerk moet in onmiddellijke verbinding staan met de hoofdader, de bron van nooit falende wijsheid. Zij moet mij het laatste nieuws geven van dag tot dag, mij de oogmerken van God verklaren, mij mededeeling doen omtrent tijdgebeurtenissen, en kunnen instaan wat de mogelijkheid en zekerheid van de eeuwigheid betreft.

Ik neem de Heilige Schrift der oude dagen juist voor wat zij inhoud. Zij is onafhankelijk van 's werelds vooruitgang. Zonder den bijbel en andere heilige geschriften, zou het menschelijke ras in een beklagenswaardigen toestand zijn. Doch levende profetie, hedendaagsche openbaring, zijn eveneens noodzakelijk.

In de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen alleen, vind ik de voldoening, die ik zoek. Als haar getuigenis en aanspraken valsch waren, zou er geen onmenslijker leugen bestaan; maar ik geef getuigenis aan allen die dit lezen, dat zij waar zijn. In deze Kerk naar mijn keuze, getuig ik een levenskracht te zijn, welke bewijzen zal eeuwigdurend te zijn; ik vind hierin een record van

geopenbaarde waarheid, nieuwe aanhalingen der schriftuur, welke zichzelf rechtvaardigen, en welke, hoofdzakelijk van huidige toepassing, dienen om de Heilige Schrift van vroeger dagen te verklaren en te verheerlijken. Ik ontdek geen onmogelijkheid, veel minder tegenstrijdigheden, tusschen schrifturen der laatste dagen en het geïnspireerde Woord van ouden tijd. Hun overeenkomst is zoodanig, dat het een gemeenschappelijken Auteur bewijst.

Is deze hedendaagsche godsdienst werkelijk nieuw? Alleen in den zin van opnieuw ingesteld te zijn onder de menschen, met hernieuwde Macht en Authoriteit; nieuw alleen zooals de gloriende dageraad de geboorte is van een nieuwen dag, ofschoon het licht van dien dag, het licht is van dezelfde zon, welke den vorigen dag scheen. Iedere dag is zoowel oud als nieuw, en de som van den vorigen dag, welke voorbij ging, de belofte van al de nog komende morgens. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, zal altijd hedendaagsch blijven, haar werkzaamheid zal voortduren, zelfs als tijd niet meer zal zijn. Zij bezit deze kenmerken van volmaaktheid, het leven dat vooruitgang in zich sluit. Zij leeft en handelt onder bestuur van den Christus, wiens naam zij draagt.

Vertaald door JAN DE GRAAF.

Uit den Leugen en de List, Werd een kind geboren . . . . . (Legende.)

Een wieg van donsigt distelblad
Was 's Bastaard's eerste sponde.
Waar aan met vlammenschietend oog.
De Afgunst en de Haat
te waken stonden . . . . .

En op het luisterrijk festijn
Door valsche vrienden toebereid,
Waar' Rouw en Eerloos aangezet
En zwelgden van den Godenwijn.
Doch vriend Satir had men vergeten . . . . .

Dit zou het kind noodlottig zijn!

En allen wilde Peter wezen . . . . .
Doch Rouw de Mâtre — voor den schijn!

Zóó schonken zij het kind een letter.
Een letter uit hun eigen naam . . . . .
De vader wilde nobel wezen,
En bood toen zijn bastaardkind
De eerste letter van zijn titel,
De „L'” het ten geschenke aan!

De Afgunst wou niet minder doen,
Gaf ook haar eerste letter „A” het wicht.
De List die zoo bescheiden was,
als moeder van den telg.
Bood 't pand van haar onzuivre min.
De „S” ter hulde aan!

De Haat die zich niet kennen liet,
Zei „dat 'k m'n laatste letter bied.
Dus „T'” — de „E'” van Eerloos dan daarneven,
Mij dunkt, de naam is reeds gegeven”

„En wat ik nu wel wenschen zou” —
Zoo sprak Satir,
Die thans als ongenooide gast,
Oók aan den disch verschenen was,
„Ik geef uw kind „R'” ten geschenke.
Gij kondt géén fraaier naam bedenken.
Eerwaardig onderpaar!”

„Uw kind, het zal dus „Laster” heeten
Gij noodet mij niet aan uw disch,
Weet dan dat dit mijn wrake is . . . . .

Z'n scepter zwaalde . . . . .
En 't kind — was omgetooverd.
In knoppenlooze bloem.
Van 't onkruid, dat zich zelve zaait . . . . .
En — tiert nóg langs den weg!
. . . . .

D' éenoogige wijsgeer van het land,
De „Uil” ging langs het pad
En peinzend toefde hij een wijde,
bij 't vreemde kelkeblad,
Toen prevelde z'n dorre mond:
„Ik nooit zóó'n welig distel vond,
Want die dát onkruid uit wou rukken,
Hij zou zich dikwijls moeten bukken!”

CATH. RODRIGO—GROENEWEG.

Afscheidswoord van Apostel George F. Richards.

In de *Millennial Star* van 3 Juli neemt Apostel George F. Richards, President der Europeesche Zending, afscheid van zijne vele vrienden en bekenden. Wij laten hieronder een klein uittreksel van zijn schrijven volgen:

„*Geliefde Broeders en Zusters!*

„De tijd nadert met rassche schreden dat ik mijn werk in deze zending zal hebben neer te leggen, om mijne verplichtingen in Zion weder op te nemen. Mijne zending heeft ruim dertig maanden in beslag genomen, en was eene zeer gelukkige periode in mijne levens-ondervindingen. Gedurende dezen tijd heb ik kennis gemaakt met vele getrouwe Heiligen, welke ik heb leeren liefhebben vanwege hunne rechtschapenheid met betrekking tot de waarheid en hunne algeheele toewijding aan het werk des Heeren. Ik zal de gelukkige samenkomsten missen, welke wij met elkander gehad hebben, gedurende mijn verblijf in dit land. Sommigen van mijne geliefde vrienden hoop en verwacht ik in Zion te zullen wederzien, waar wij de vriendschapsbanden zullen hernieuwen, terwijl ik misschien bevoorrecht zal zijn om anderen wederom in dit land te ontmoeten, doch waar het lot ons ook ooit brengen zal, geve God dat wij getrouw zullen blijven; zoodat het ons vergund moge zijn aan de andere zijde van het graf wederom met elkander te hereenigen en de woningen van glorie, welke voor de rechtvaardigen bereid zijn, beërven. Elk succes, dat mijne werkzaamheden als zendeling en als President der Europeesche zending gevolgd is, ben ik verschuldigd aan de hulp des Heeren en aan de medewerking van Ouderlingen en Heiligen in het algemeen, daar zij mij steeds getrouw ondersteund hebben. Ik dank u allen daarvoor en geef Gode de eer.

„Mijn opvolger, Ouderling George Albert Smith, van den Raad der Twaalven, is een man wiens leven zoo rein is als van een kind. Zijne gevoelens voor de Heiligen zullen voorzeker aller harten winnen. Gij zult wel doen met acht te geven op zijn vaderlijke en wijze raadgevingen en zijn waardig voorbeeld te volgen. In zoo te doen zult gij zeer zeker ongeëvenaard geluk vinden en ten slotte zaligheid.

„Na twee-en-dertig maanden van haar gescheiden geweest te zijn, was het mijn voorrecht Zuster Richards in Europa te mogen verwelkomen. Zij kwam slechts voor een bezoek van enkele maanden, om nu met mij terug te keeren naar ons tehuis en onze familie in de valleïen der bergen. En nu, roepen wij aan alle Ouderlingen, Heiligen en Vrienden vaarwel toe en moge God u voor immer zegenen.”

GEORGE F. RICHARDS.

DE STER

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
J. J. VAN LANGEVELD.

Een hoogstaand Man.

door LLOYD O. IVIE.

Hier en daar in de wereld kan men een zedelijk rein man vinden, hoogstaand in reinheid en adeldom des geestes. Hij is een man die nog boven het onschuldige kind staat, indien zulks mogelijk ware, omdat hij rein is van gedachten. Hij denkt geen kwaad, niet omdat hij er nog niet mede in aanraking is geweest, maar omdat hij de kracht ontwikkeld heeft, het te weerstaan. Van de kinderlijke onschuld afaan is hij omhoog gegaan en niet afgedaald.

Hij is niet altijd geliefd. Ook wel wordt hij door een zekere klas van menschen ontvloden en bespot. Natuurlijk hebben zij in hunne harten ontzag voor hem en zien zij tot hem op. Maar het is als van verre, alsof zij staren naar de majesteit van een trotsch gebergte van uit een vallei. Zij aanschouwen de pracht, doch zij kennen de vreugde niet, noch de heiligheid van het te beklimmen en die reine atmosfeer in te ademen.

Vaak wordt hij ook verkeerd begrepen en zijn handelingen verkeerd uitgelegd. Somtjids wordt hij zelfs tot martelaar gemaakt door hen, die naderhand monumenten bouwen ter zijner gedachtenis. Hij wordt dikwijls gekruisigd. En zelden ontsnapt hij de beledigingen en laster van onbeduidende, jaloersche naturen. Zij hechten on gepaste geschriften op zijn rug, doch kunnen zijn hart niet raken. Zij die lachen om de denkbeeldige nederlaag, zijn menschen die geen gelijke tred met hem houden. Op zijn weg laat hij bloemen achter, welke vele jaren later door hen worden geplukt om zijn graf te versieren.

Hij is niet bevreesd om recht te doen. Waar hulp noodig is helpt hij. Waar troost en vriendschap wordt gezocht, vindt men hem met een hart vol medelijden. Als anderen ondankbaar en zorgeloos zijn, is hij helpend en vol zorg. Zelfs geen muschje kan zijn vriendelijke waakzaamheid ontgaan. Hij verspilt geen tijd met u uwe verkeerde dingen onder het oog te brengen, doch spant al zijn krachten in om u in alle liefde en teederheid op den rechten weg te brengen en te leiden. Dan vergeet hij wat hij heeft gedaan en ziet uit naar een volgende goede daad. Hij is zelfs niet verstoord als ge vergeet hem voor zijn zegening te danken. Hij zou u weer helpen als ge zijn hulp noodig hadt.

Ook gaat hij niet overijld te werk. Elk ding dat hij doet, is wel

overwogen. Soms, in zijn oprechte wellevendheid, zal hij u vergeving vragen; terwijl gij het waart die vergeving van hem hadt moeten vragen. In zijn hart heeft hij u vergeven, aleer gij hem vraagt. Hij is niet altijd gekleed in vlekkeloos gewaad. Veeleer vindt ge hem besmeurd met het stof en vuil van moeite en zorg. Zijn handen zijn met eelt bedekt en zijn gelaat is verbrand en bruin. Toch is hij rein, innerlijk volmaakt ongerept. Geen tabak heeft ooit zijn lippen aangeraakt en hij veroordeelde den drank reeds voordat hij hem had gezien. Zijn verheven Moeder is een gelukkige getuige; zijn belofte wordt bezegeld door haar kus. Hij denkt geen kwaad, vandaar, bedrijft geen kwaad.

In zijn gezelschap zijn alle vrouwen veilig. Indien alle mannen waren gelijk hij, dan bestond er geen lagere wereld. Dan zou een vrouw niet kunnen verliezen wat haar dierbaarder is dan het leven zelf. Indien het gebeurde dat hij buiten zijn schuld terecht kwam in onrein gezelschap, dan zou het lage niet besproken worden, terwille van zijn kuisheid. En hij zou daar zelfs geen minuut vertoeven. Hij kent geen dubbelhartigheid. Toch is hij preutsch en gesloten van karakter. Nooit zal hij ook maar zinspelen op vuilheid, noch onder mannen, noch in gezelschap van vrouwen. Ieder woord door hem geuit is geschikt gesproken te worden in tegenwoordigheid van de hoogststaande vrouw. Zelfs in het huwelijk, hetwelk hij heilig en goddelijk houdt, kent hij volmaakte zelfbeheersching. Hij zoekt geen buitensporigheid; hij maakt een verbond. Het beteekent geen losbandigheid voor hem, doch een goddelijk iets. Liefde is voor hem geen smeulend vuur van hartstocht; het is een heilig verbond en door den hemel gegeven tot voortplanting. Elke moeder kan gerust zijn, als zij haar dochter in zijn gezelschap weet. Haar kind is even veilig bij hem als het thuis zijn zou.

In zijn gedachten is er slechts een stap — en het is een korte — tusschen ware moederschap en het koninkrijk van God.

Wanneer het kerktijd is, vindt men hem in de kerk. Hij is godsdienstig maar niet dweepziek. Het kerkgebouw is geen tentoonstelling voor hem; het is zijn tempel. En hij bidt even regelmatig en ernstig in het geheim, als hij het doet in het bijzijn van anderen. Zakenmensen vertrouwen hem volkomen, want zijn woord is getrouw. Ernstig is hij, doch niet somber. Hij kan evengoed een spelletje spelen op het salonkleed of grappig dansen in de kinderkamer, als kalm en zelfbewust staan in de tegenwoordigheid van edelen en koningen. Hij wandelt met een aangeboren gemakkelijheid en gratie op kostbare en prachtige tapijten en vloerkleedjes van zijde en kemelshaar; doch hij geeft de voorkeur aan het dragen van eenvoudige kleding en het verrichten van landarbeid.

Hij houdt zich niet altijd stil in publieke zaken. Als hij iets te zeggen heeft, zegt hij het. Zwijgen schijnt hem niet altijd wijsheid te

zijn. Dan herinnert hij zich zijn schooldagen, toen zekere klasgenooten hun mond dicht hielden omdat zij den onderwijzer niet begrepen, liever dan het nog eens te vragen.

Hij kan lachen, maar niet onzinnig. Ook kan hij praten, maar is niet praatziek. Soms is hij verdrietig, maar hij loopt er niet mede te koop. Hij maakt geen ruzie met zijn buurman. De wereld heeft geen plichten jegens hem; hij heeft plichten jegens de wereld. Dankbaar is hij voor alles wat hij krijgt. Wat hem ontbreekt telt hij niet als een verlies.

Hij staat niet bekend als een kwaadspreker. Hij heeft zichzelf niet lief als zijn buurman; hij heeft zijn buurman lief als zichzelf. Zijn geheele leven is een algemeene zegen, en zijn nagedachtenis een zaak van altijddurende vreugde.

Hij is ingerdaad een ideaal mensch, een hoogstaand Man.

Vertaald door JAN DE GRAAF.

Verslag van de Rotterdamsche Conferentie.

De welgevulde zaal in de St. Janstraat, beloofde reeds een goede dag te worden voor de Rotterdamsche halfjaarlijksche conferentie. Van heinde en ver waren de leden komen opdagen en alle conferenties en bijna alle vertakkingen waren er door enkele harer leden vertegenwoordigd, en aan vrienden en belangstellenden ontbrak het ook geenzins. Om 10 uur 's morgens ving de eerste vergadering, in bovengenoemde zaal aan, met het zingen van „O, volheid van zegen.” Ouderling Mahonri. A. Josephson vroeg des Heeren zegen over deze vergadering, waarna door het Rotterdamsche zangkoor een schoon lied werd gezongen, getiteld „Joy to the World.”

Door den leider, Ouderling Jac. J. van Langeveld, werd een hartelijk woord van welkom gesproken en ieders attentie gevraagd op de onderwerpen die behandeld zouden worden. Ouderling Jan J. Roothoff van de Amsterdamsche Conferentie was de eerste spreker. Hij toonde aan dat voor het ontvangen van Gods beloften het noodzakelijk is de geboden te onderhouden, en dat de onwilligheid juist de oorzaak was van straf en vernietiging. De aanduiding van het hoogste der wet, heeft het begrip daarvan vereenvoudigd. Christus toonde het Koninkrijk Gods eerst en boven alles te zijn; ook onzen plicht is het zoo noode alles op te offeren voor het eene groote doel, waardoor wij meer geluk zullen brengen en hebben. Zonder liefde is het leven onbestaanbaar.

Ouderling N. Leslie Andrus van Utrecht, sprak zijn dank uit over de liefde ondervonden, het zal zijn laatste conferentie zijn in Nederland; door zijn arbeid in het zendingsveld is zijn getuigenis zeer versterkt.

Wij strijden voor het recht en de waarheid en kunnen getuigen dat Joseph Smith een profeet van God was. Door overtreding en nalatigheid is het Evangelie weggenomen, maar op belofte weer hersteld, met een profeet aan het hoofd onder de directie van Christus. Paulus verkondigde, afval en herstel, de tweede komst van Christus voorafgaande, Christus Petrus en Johannes zelf ook. Mormonisme is de vervulling der profetie.

Ouderling Jacobus Berghuis van de Arnhemsche Conferentie zeide te gevoelen dat dit de eenige vergadering in Nederland was waar het verhevene geestelijk besef gevoeld werd. Kennis is noodig wijl het macht is, talenten worden ons gegeven tot nuttig gebruik. De gave des Heiligen Geestes is de grootste welke de mensch kan ontvangen. Eigenbelang wordt door het Evangelie, dat alle levensbeginsel omvat, geheel opzij gezet. In menschelijk werk schuilt te veel verdeeldheid om eeuwig te zijn.

Het koor gaf daarop weer een schoon lied, in Engelscher tekst „Great is the Lord.” Ouderling Mahonri A. Josephson, Conferentie-president van Amsterdam, als laatste spreker, zeide; Gods Heiligen naam in de eerste plaats te eeren door in overeenstemming met Zijn woord te leven. Het Mormonisme maakt ons met onszelf bekend, met ons voorheen, ons thans en onzen toekomst. Het leven is niet begonnen met ons aardsch bestaan, evenmin als het er mee eindigt. Wij bestonden in den geest bij den Vader en hadden vrije wil en keuze, waardoor het ook mogelijk was te zondigen, en een mogelijk bestaan van straf in dit leven te ondervinden, evengoed als een straf voor dit leven in het latere bestaan. Zijne zending heeft hem in vele dingen verbeterd, spoort aan tot krachtige medewerking en volharding. Na een woord van dank voor de attentie ondervonden noodigde de president allen uit de volgende vergadering ook bij te wonen. Tot slot werd door het koor gezongen, „Hark, hark mij soul.” Gedankt door Ouderling Jacob Dokter.

De middagvergadering opende om 2 uur met het zingen van lied No 32 „Waarheid spreekt tot onze zinnen.” Gebeden door Ouderling Jan J. Roothoff, waarna het koor het schoone lied „Sowing seeds of love” ten gehoor bracht. Eenige nieuwe leden, welke de voorgaande week den doop hadden ondergaan, werden nu door enkele zendelingen en locale ouderlingen bevestigd. President John. A. Butterworth stelde de autoriteiten der kerk voor, die door alle aanwezigen, door het opsteken der rechterhand, in hunne onderscheidene ambten en roepingten werden erkend. Ouderling Willem Woltjer van de Arnhemsche Conferentie, sprak zijn verwondering uit over het feit, dat niet-tegenstaande er duizenden menschen dagelijks bidden om licht en waarheid, zij beiden verwierpen wanneer zij hun werden aangeboden. De meeste tegenstand werd zelfs ondervonden van diegenen die voorgaven

Christus als hun hoofd te erkennen. Verkeerde leerstellingen leidden en zullen leiden tot ongeloof en verharding. Mormonisme leert de rechte weg tot het leven in Christus, en maakt gelukkig. Ouderling Alvin J. Teuscher van de Amstrerdamsche Conferentie, kon best begrijpen dat de wereld verwonderd stond tegenover de openbaring van Joseph Smith. God werkt wonderbaar, dat zullen wij telkens weer moeten erkennen. De steen zal blijven voortrollen als geopenbaard door 's Heeren dienstknechten. Zonder onderhouden der geboden geen verkrijging der hoogste heerlijkheid.

Ouderling Benjamin F. Seely spoort allen aan tot medewerking in het werk des Heeren; het is onze heilige plicht de boodschap van zaligheid aan ieder bekend te maken, bij nalatigheid zullen onze kleederen niet rein gewasschen zijn.

Wij zouden op niemands daden letten om hem aftebreken, opbouwen is onze plicht, en zoo kunnen wij meewerken het verkeerde begrip over het Mormonisme weg te nemen. Hoewel verhinderd zelf actief te zijn, zal hij toch op andere wijze zijne zending voortzetten.

Ouderling Francis O. Jones van Utrecht, weet dat wij de Christus belijden en dat Hij ons dingen zal openbaren die ons tot nut kunnen zijn. De zonde staat als dam of afsluiter der zegeningen tusschen God en den mensch en indien niet weggeruimd door geloovig vertrouwen en naleving der wetten, zal de waarheid niet gezien worden.

Ouderling Herbert E. Williams, was verblijd de boodschap te kunnen brengen, dat wij niet gelooven in een God zonder bepaalden vorm en onstoffelijk, maar dat Hij in waarachtigheid God onze Vader is, een zelfstandig wezen met dezelfde vormen als Christus en als wij, waardoor Jezus kon zeggen: „Ik ben het afschijnsel Zijner heerlijkheid en het uitgedrukte beeld Zijner zelfstandigheid,” en dat wij tot Hem kunnen terugkeeren om in Godschap met Hem te leven. Ieder zorgde dat hem de parel van groote waarde niet ontnomen worde of onthouden. De zusters Gerritdina H. ten Hoeve en Johanna Eilst zongen tot slot op verdienstelijke wijze een duet.

Ouderling Cornelis de Jong eindigde met dankzegging.

De derde vergadering werd in het Nutsgebouw gehouden en mocht zich ook in een groote belangstelling verheugen. Lied 68 „Het evangelie teruggebracht”, was de openingszang, gebeden door Ouderling Jacobus Berghuis, waarna door het koor een schoone uitvoering werd gegeven van lied 105, „Cumorah.” Ouderling Rulon J. Sperry, als eerste spreker, heeft gedurende zijne zendingstijd veel ondervinding opgedaan. Wij kunnen in een menigte van kerken evangelie hooren verkondigen, maar is het de waarheid? Tegenstrijdige beginselen zijn niet van de ware kerk. God is niet de bron van verwarring. Alle plant, die door God niet is geplant, zal uitgeroeid worden. De mensche-lijke instelling tegen God neemt aldus ook een einde. Een ware kerk

wordt getoond door geloof met krachten en gaven. Oprecht geloof is niet alleen voldoende tot zaligheid. Alle waarheden zullen ten slotte in het Mormonisme worden opgelost en het andere wordt te niet gedaan. Dezelfde geest die Petrus de getuigenis gaf van Jezus de Christus te zijn, geeft ons de getuigenis van de waarachtigheid van het Evangelie. Dankt voor de vriendschap gedurende zijne zending ondervonden en hoopt in ieders geest te blijven voortleven. Het koor zong daarop nog eens „Hark, hark mij soul.”

Ouderling Jacobus J. van Langeveld, Conferentie-president van Rotterdam, besprak noodzakelijkheid om ook in onzen tijd openbaring te hebben.

Evenals vroeger gebeurde het ook nu, Abraham, Mozes en meer anderen hebben allen met God gesproken, en engelenbezoeken gehad, de profetie van Johannes was immers ook een belofte van dergelijke verschijning tot herstel van het Evangelie. Die engel is geweest en alle machten der hel kunnen dat niet veranderen.

Wie de persoon is die de zuivere leer verkondigt, doet er niets aan af, we zullen hem moeten aannemen. Ook als Jezus de geboden Gods niet had nagevolgd, had Hij Gods zoon niet kunnen zijn, daaraan was Hij juist te herkennen. De belofte om tot Abraham's zaad gerekend te worden, is enkel door geloof en gehoorzaamheid aan de wetten van het Evangelie van Christus tot vervulling te brengen.

Dweepzucht geeft een bedriegelijke schijn van een zaligheid, die alleen kan bestaan voor diegenen, die alles gedaan hebben waarop de belofte van zaligheid bevestigd is. Het Boek van Mormon is even goed een boek van God als de Bijbel, en deze twee verkondigen samen de ware weg tot zaligheid. Voordat de gansche wereld de boodschap zal gehoord hebben zal Christus niet komen.

Het koor zong hierna „Gladly, O, Gladly.”

De president der zending, John A. Butterworth, was de laatste spreker. Wanneer ieder het leven van een Mormoon zou willen leven, was er geen mensch zoo goed of hij zou beter worden.

Christus' vraag voor welke van Zijne goede werken ze hem wilden kruisigen, werd beantwoord, dat het niet was voor zijne goede werken maar voor Godslastering. Daarom verwonderd het mij om welke der goede werken de Mormonen worden vervolgd. Zooals Jezus is, spiegelen wij ons ook God af, voldoende tekst toont dit aan, om alle tegenspraak te weerleggen. Wat verkeerdheid schuilt in het zeggen dat de mensch voor Adam's overtreding niet gestraft wordt. Het gevolg van de val, de dood, is door Christus weggenomen. Wel erven wij onvolmaaktheden van ouderlijke voortplanting van het lichaam, die aan onze zaligheid evenwel niet afdoen. De doop door onderdompeling is de eenige wijze van doopen, die gevolgd moet worden door oplegging der handen tot ontvanging des Heiligen Geestes.

Jezus stelde Zijne dienstknechten aan tot onderwijzing van Zijn volk. Ook nu noodig en saamgesteld, en daaraan is niets dat tot tegenspraak aanleiding kan geven. Wat zouden de Heiligen van vroeger geweest zijn zonder openbaring, waarom daar nu iets verkeerd in te zien, wjl het toch even noodig is? De Heere heeft evenveel belang in Zijne kinderen in dezen tijd als vroeger. Dit volk dat niet zoo halsstarrig is, zal zeker eerder van God openbaring ontvangen als vroeger. Indien God niet van zich liet hooren, zou er geen volk zijn dat Hem verwachtte om met Hem te worden opgenomen. Israël wordt weer vergadert en moet dus door openbaring geschieden. God zal niet onschuldig houden dengene die dat niet leert.

Tot slot een woord van dank aan allen die meegewerkt hebben deze Conferentie een succes te maken, wat het voorzeker was, elke vreemdeling werd uitgenoodigd de boeken te onderzoeken, en gebruik te maken van alle gelegenheden door de Mormonen aangeboden. Geëindigd werd met het zingen van lied 67, „Wij danken U Heer voor profeten.” Dankzegging door Ouderling Herbert E. Williams.

Wij gevoelen het onzen plicht vooral het Zangkoor en haar leider, broeder Arie Pijl, onzen hartelijken dank te brengen voor de aangename wijze van medewerking die niet het minste heeft medegewerkt om de conferentie een succes te doen zijn.

WILLEM WOLTJER.

Van over den Oceaen.

Onze geliefde Broeders en Zusters!

Wij zijn inderdaad verheugd met Gods volk vergaderd te zijn in de toppen der bergen. Wij kunnen zien en gevoelen dat dit het land is door God voor zijn volk ter zijde gezet. En wanneer wij de Tempel in zijn schoonheid omringd door de bergen aanschouwen, dan moeten wij tot de eerlijke bekentenis komen dat profetiën voorspeld bij aloude profeten zijn in dezen tijd in vervulling gegaan. Alsook de veelbelovende akkers en de welingerichte woningen roepen als met een luide stem, zie hier de vervulling van Jesaja's profetie:

„De wildernis zal bloeien als een roos en de woestijn en de dorre plaatsen zullen hier over vroolijk wezen!”

In de vergadering, welke wij bezoeken, is zonder uitzondering de Geest Gods in ruime mate vertegenwoordigd geweest. En wij kunnen getuigen dat het Evangelie hier verkondigd hetzelfde is als in Holland. Alleen kunnen wij hier het werk doen voor hen die ons zijn voorgedaan in het rijk der geesten, omdat hier het Huis des Heeren is. Wij hebben dan ook geen andere begeerte in ons hart dan het Evangelie te leven en de geopenbaarde geboden te onderhouden. Hopende dat Gods Geest in ruime mate op zijne dienstknechten in Holland mag uitgestort worden en velen mogen toegedaan worden tot Gods Kerk en Koninkrijk, verblijven wij

Uw Liefh. Brs. en Zrs. in het werk der
laatste dagen,

T. VUIJK EN FAMILIE.

Uit ons eigen Zendingsveld.

Aan den leider en leden van het
Rotterdamsche Zangkoor, van de
Heiligen der Laatste Dagen.

Waarde Broeders en Zusters.

Nadat ik in Groningen teruggekeerd ben, kan ik niet nalaten, u mijn hartelijken dank te betuigen, voor de onuitsprekelijke en genotvolle oogenblikken die ik doorgebracht heb, onder het gehoor van uw schoone zangen, tijdens de gehouden Rotterdamsche Conferentie.

Het was mij als hoorde ik het koor der gezaligden reeds hier op aarde, nooit zal ik die Zondag vergeeten in dit leven.

Uw zuster in het Evangelie,

Groningen, 5 Juli '19

J. BERGHUIS.

Ontslagen.

Van hunne werkzaamheden in het zendingsveld alhier zijn op 1 Juli l.l. eervol ontslagen Ouderlingen Rulon J. Sperry, Mahonri A. Josephson, Benjamin F. Seely en N. Leslie Andrus.

Ouderling Rulon J. Sperry kwam aan op 21 October 1915. en werd op 15 Nov. d.a.v. aangesteld om in de gemeente Utrecht van de Amsterdamsche Conferentie werkzaam te zijn. Vandaar werd hij op 1 April 1916 naar Leeuwarden overgeplaatst, om vervolgens op 1 Juli d.a.v. naar Amsterdam te worden gezonden. Op 29 October van hetzelfde jaar keerde hij naar Leeuwarden terug, doch nu om als president der Groningsche Conferentie op te treden, 15 Juli 1917 vertrok hij naar Arnhem, om daar tot zijn ontslag dezelfde functie te vervullen.

Ouderling Mahonri A. Josephson arriveerde op 28 April 1916 en werd naar Utrecht gezonden, vanwaar hij op 1 Juli d.a.v. naar Leeuwarden verplaatst werd. Vandaar vertrok hij op 12 Febr. 1917 naar Groningen, waar hij op 1 Juli van dat jaar als Conferentie-president werd aangesteld. Vandaar werd hij op 15 Januari 1918 met dezelfde roeping naar Amsterdam verplaatst.

Ouderling Benjamin F. Seely kwam aan op 9 Dec. 1916 en hem werd Rotterdam als veld van arbeid aangewezen. Op 17 Juni 1918 werd hij naar Arnhem verplaatst, waar hij zijn zending eindigde.

Ouderling Leslie N. Andrus arriveerde eveneens op 9 Dec. 1916 om zijne werkzaamheden in Arnhem aan te vangen. Op 11 Dec. 1917 werd hij verplaatst naar Groningen, vanwaar hij op 7 Jan. 1919 naar Amsterdam gezonden werd, en vervolgens op 14 April l.l. naar Utrecht werd verplaatst.

INHOUD.

<p>In het midden des tijds Blz. 225</p> <p>Een kerk van den huidige tijd. . . . . „ 229</p> <p>Legende (gedicht) . . . „ 231</p> <p>Afscheidswoord van Apostel George F. Richards . . . . . „ 232</p>	<p>Een hoogstaand Man . Blz. 233</p> <p>Verslag van de Rotterdamsche Conferentie „ 235</p> <p>Van over den Oceaan. „ 239</p> <p>Uit ons eigen Zendingsveld . . . . . „ 240</p> <p>Ontslagen . . . . . „ 240</p>
---	---